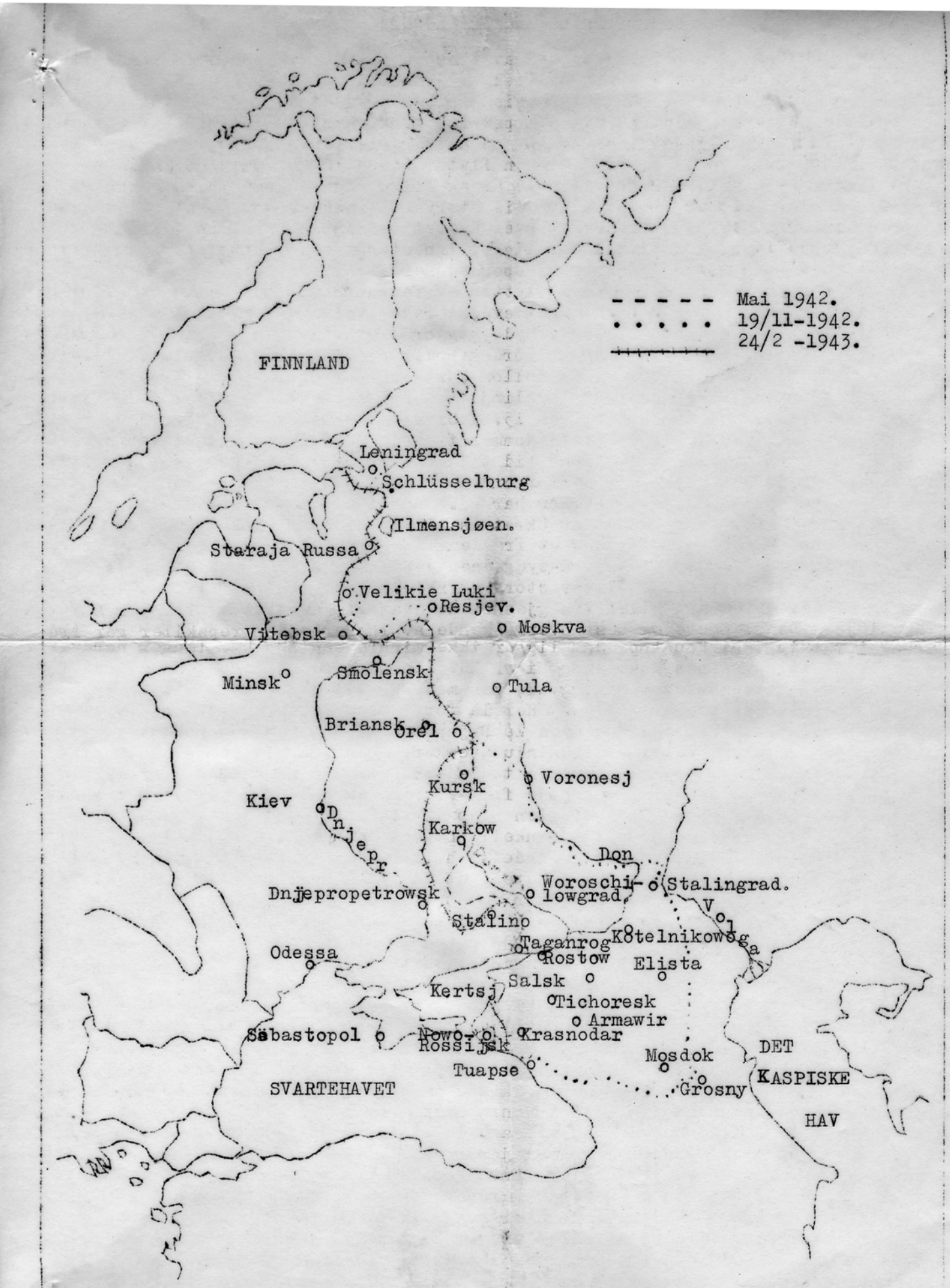
Mai 1942.
19/11-1942.
24/2 -1943.
FINNLAND
Leningrad
Schlüsselburg
Ilmensjøen.
Staraja Russa
Velikie Luki
Resjev.
Moskva
Vitebsk
Minsk
Smolensk
Tula
Briansk
Orel
Kursk
Voronesj
Kiev
Dnjepr
Karkow
Don
Dnjepropetrowsk
Woroschilowgrad
Stalingrad.
Stalino
Taganrog
Rostow
Kotelnikowo
Elista
Odessa
Salsk
Kertsj
Tichoresk
Armawir
Sebastopol
Krasnodar
Tuapse
Mosdok
Grosny
DET
KASPISKE
HAV
SVARTEHAVET

V Å R K A M P.

I strid, i kamp, i nød,
for Norges liv og ære.
Det koster slag og hugg og død,
det fikk vi sårt nok lære.

Men er det ofte hardt og stridt
så vet vi hvad det gjelder,
og kuet er vi ikke blitt,
det blir vi ikke heller.

Husk bare på at hver en dag
vi holder tappert stand,
det er for oss et vunnet slag
for folk og fedreland.

Vi har nu tusen stolte minner
fra en tid da mange falt.
Ha takk da norske menn og kvinner
som ikke sviktet når det gjaldt,

Rekk meg så din norske neve.
Ved vårt flagg det blå, hvit, røde,
vil vi løftet gi og kreve:
"Aldri gi oss - før bli pint til døde!"

vvv vVv vvv

K R I G S O V E R S I K T.

RUSSLAND: Den største seier under den russiske vinteroffensiv hittil har vært tilintetgjørelsen av den tyske stalingradarmé, som like før omringningen i begynnelsen av desember tellet 33o.ooo mann. De siste rester av den omringede armé holdt stand til 2. februar, og i atskillige dage før og etterpå levet den tyske og tyskkontrollerte presse høyt på tåredryppende skildringer om de tyske soldaters uforlignelige mot ot standhaftighet under de utroligste lidelser. Det er mulig at skildringene og den proklamerte 3 dages landesorg har vært et klokt trekk i propagandaen overfor hjemmefronten, selv om dette kan synes svært usannsynlig for normale mennesker. Det har i hvert fall vært en dumhet overfor soldatene. De ønsker ikke å bli nye "stalingradhelter" og gjennomgå de samme lidelser for til slutt å bli sviktet av dem som har satt dem i en håpløs stilling. "Stalingradsjokket" har rystet den tyske front og svekket dens motstandskraft i vesentlig grad. Angsten for å bli omringet har fått de tyske offiserer til villigere enn før å trekke seg tilbake, og redslen for en ordre fra hitler om å holde ut til siste mann har fått innesluttede styrker til å overgi seg fortere enn før. I den senere tid har over 4.5oo mann daglig overgitt seg til russerne.

Den største framgang i de siste 14 dage har foregått i området fra Voronesj og videre sydover. Innbuktningen i russernes front ved Voronesj er for lengst rettet ut, og en kile har trengt fram gjennom tyskernes sterke festningslinje fra i fjor og avskåret jernbanen mellom Orel og Kursk. Kursk har vært meldt erobret av russerne, men tyskerne heyder å ha gjenerobret den. Fra Kursk har russerne rykket sydover mot Karkow og avskåret 5 av de 8 jernbanelinjer som stråler ut fra denne by. Mellom Karkow og Isjum, som nå befinner seg på russernes hender, har en kile trengt fram forbi Losowaja, loo km. øst for Dnjepropetrowsk. Dette framstøt truer Dnjeper-dalen, og samtidig marsjerer russiske styrker sydover mot Stalino, som ligger 8o km. nord for Mariupol ved Det Asovske Hav. På hele området fra Welikije Luki til Stalino står russerne nå nesten nøyaktig i de samme stillinger som fra før tyskernes sommeroffensiv.

Dette er imidlertid ikke det vesentlige ved situasjonen. Det vesentlige er at hvis russerne tar Stalino, blir den eneste jernbaneforbindelse for tyskerne i Rostow og Taganrog avskåret, og hvis russerne i en fart klarer å trenge de 8o-loo km. videre sydover til Mariupol eller Taganrog, vil de tyske styrker i Donets og Rostow på ca. 25o.ooo mann, få leilighet til å gjenta forestillingen fra Stalingrad. Skulle det lykkes russerne å trenge videre vestover til Dnjepropetrowsk og derfra sydøstover langs Dnjeper, vil de ikke bare true Odessa, men de vil først og framst avskjære de tyske styrker på Krim.

I Kaukasus holder restene av den tyske armée fremdeles to byer, nemlig Krasnodar og flåtehavnen Noworossijsk, samt Tamanhalvøya og en kyststripe langs Det Asovske Hav halvveis til Rostow. Deres viktigste retrettlinje, forbindelsen med Rostow er imidlertid avskåret og Jeisk erobret. En del av tyskerne har klart å komme over Kertsj-stredet i småbåter, men ishindringer har vanskeliggjort overfarten, og den russiske flåte og flyvåpen har gjort en rik høst.

Krasnodar er nå omsluttet på 3 sider, og presset mot Noworossijsk er øket etter at det er lykkes russerne å landsette tropper nordøst for byen. Rostow er truet fra nord og utsatt for et voldsomt press fra syd. Byen ligger 4o km. øst for Don-munningen og russerne har klart å trenge fram til elven mellom Rostow og Det Asovske Hav, og står nå bare lo km. utenfor byen.

De ustanselige nederlag på østfronten har tvunget den tyske propaganda til å gripe til den trøst at russerne utelukkende evner å føre krig om vinteren, og at sommeren igjen vil gjøre tyskerne overlegne og føre til en ny og denne gang avgjørende tysk offensiv. I denne forbindelse prøver den å legge til rette den forestilling at russerne er merkverdige, isbjørnlignende vesener, som bare slåss godt når de får hvile ut mellom slagene i snefaner i 4o kuldegrader, som bare kan marsjere fort når snedrivene ligger meterhøye og som skyter sikrest og angriper best når snøstormen gjør det umulig å se en hånd for seg. Det eneste faktiske som foreligger til grunn for denne merkverdige oppfatning er at russerne forrige vinter hadde fordel av den strenge kulde, fordi de hadde godt vinterutstyr og trening i vinterkrig, mens tyskerne trodde at de siste russiske reserver var knust og hadde forsømt å utstyre seg for vinteren. I år har aksetroppene hatt vinterutstyr og erfaring, og vinteren har dessuten på de fleste avsnitt av fronten vært mildre enn normalt. Likevel må de tyske frontmeldinger betegne de fram-

stormende russiske tropper som uimotståelige "laviner". Årsaken er ganske enkelt at russerne først etter det lumske overfall og etter at tyskerne allerede hadde erobret en stor del av deres viktigste industridistrikter har begynt å sette hele sin kraft inn i krigens tjeneste på samme måte som Tyskland har gjort i de siste lo år. Russerne er nå aksemaktene overlegne både med hensyn til materiell, mannskapsstyrker og kampånd, og det er ingen fare for at noen av disse faktorer skal smelte når sommervarmen setter inn. Det er sannsynlig at vårbløyten, som snart vil begynne i syd, og som for en tid gjør terrenget uframkommelig for motoriserte tropper, vil hindre vinteroffensiven i å trenge vesentlig lenger fram enn til de gamle linjer fra forrige sommer. Men det er så sikkert som noe i det hele tatt kan være i en krig at når terrenget igjen blir framkommelig, vil en russisk offensiv igjen feie aksetroppene bakover som et vårskred.

TUNISIA: Churchill nevnte i sin redegjørelse for parlamentet at Tripolis havn var blitt meget grundig ødelagt av tyskerne, og at den ennå ikke var blitt tilstrekkelig reparert. Den 8. armé står nå oppmarsjert foran Mareth-linjen, men ødeleggelsen av havnen har åpenbart hindret tilførslen av det nødvendige tunge artilleri, og først når det er kommet på plass kan man vente at signalet til generalangrepet på aksestyrkene blir gitt. Churchill har opplyst at de styrker som ble landsatt i Fransk Nord-Afrika utgjør ½ mil. mann. Hertil kommer de franske styrker og den 8. armé, så i alt står antakelig henimot 3/4 mil. mann mot aksestyrkene, som oppgis til ikke mer enn 150.000 mann.

Det kan se merkverdig ut at amerikanerne og den 1. britiske armé ikke alene kan greie tyskerne, men dette kan i alle fall delvis forklares med vinterregnet, som ofte gjør det umulig for tanks å ta seg fram, med de manglende flyplasser, som forresten nå ikke burde mangle lenger, og med fjellterrenget som tyskernes vestfront går gjennom. Her er det på de fleste steder bare mulig å marsjere fram gjennom daler som alle løper paralelt mot nordøst og med få og dårlige innbyrdes forbindelser, mens tyskerne har fordelen av jernbanen langs østkysten, som går tvers på dalførene. Tyskerne har derfor også her fordelen av "de indre linjer", og hvis det kan lykkes den 8. armé å bryte seg gjennom Mareth-linjen uten alt for store omkostninger, vil det sannsynligvis være lettere å ta landet ved å marsjere inn fra syd langs kysten. I hvert fall er det klart at det vil være en stor fordel å binde størst mulige aksestyrker ved Mareth-linjen før angrepet setter inn, og det er vanskelig å tro at dette nå vil la vente på seg.

CHURCHILLS REDEGJØRELSE. De viktigste punkter i redegjørelsen for parlamentet var erklæringen om at Tyrkia nå vil få sterkt økede våpentilførsler fra de allierte og dessuten militære instruktører. Dette skjer neppe, som det heter i erklæringen, bare for å trygge Tyrkias nøytralitet, men vel også i håp om at landet på et senere tidspunkt vil gå med i krigen. Tyrkia føler seg truet av Bulgaria, og først og framst av Italias herredømme over Dodekanesene, som til dels ligger helt inne i tyrkiske kystfarvann, og når risikoen ikke er for stor, vil det antakelig gjerne selv bidra til å fjerne trusslene.

Ennå viktiere var redegjørelsen for ubåtkrigen. Selv om ubåtkrigen ennå i en beklemmende grad virker lammende på vestmaktenes aksjonskraft, er man nå langsomt, men sikkert i ferd med å seire i slaget om Atlanteren. Sterkt beskyttede troppetransporter og konvoyer kommer oftest fram uten tap, og det senkes nå ubåter i stadig raskere tempo. I kappløpet mellom senkningene og nybyggingene har de siste overtaket. I de siste 6 måneder er det bygget 1,3 mil. brt.reg. tonn mer enn senkningene.

Når Tunisia i en forhåpentlig nær framtid er blitt ryddet, og dermed veien gjennom Middelhavet gjort trygg, vil en stor del av den allierte tonnasje bli frigjort, og vi bør da kunne vente at Roosevelt og Churchill innfrir sine løfter om veldige og hensynsløst kraftige landgangsoperasjoner i Europa.

DE SISTE MELDINGER går ut på at Krasnodar i Kaukasus nå er gjenerobret av russerne.

vvv vVv vvv

L Ø G N.

Chateaubriand sa om Frankrike under Napoleon at landet var blitt et imperium av løgn. Aviser, taler, prosa og poesi - alt gikk ut på å sette sannheten på hodet. Regner det, forsikrer man at solen skinner. Det er vår plikt å juble når det er begått en feil eller forbrytelse. Føreren være lovet for alle ting. Den grusomste revolusjon er å foretrekke for en slik stat, sa Chateaubriand. Han hadde ikke sett tilnærmelsesvis noe så grotesk som den fasistiske og nazistiske stat. Vår generasjon har opplevet et løgnens imperium som verdenshistorien ikke kjenner sidestykke til. Parolen er utstedt av hitler selv. Han har hyldet den store, den totalitære løgn som den mest virkningsfulle propaganda.

I 3 dage sørget det stortyske riket. Man har sørget over en tredjedels million mann som er gått tapt ved Stalingrad. Men før det ble tillatt å sørge, var den nasjonale stolthet løyet opp på sitt høyeste. Stalingrads "forsvarere" vil tre inn i Valhall som noen av verdenshistoriens aller største helter. En del av generalene, 24 i tallet, plus 2.5oo andre offiserer og mangfoldige tusen soldater gikk mer eller mindre levende inn i russiske fangeleire. Deres øverste anfører fikk i 11. time rang av feltmarschall for å besegle avslutningen av en enestående epoke i krigshistorien.

3 dages nasjonalsorg for å bortlede oppmerksomheten og sannheten om Stalingrad og for å dekke over den uunngåelige fortsettelse av katastrofen, utslettelsen av restene av Kaukasusarméen. Alt dette skjer som en vet, planmessig for hitler har "alles einkalkuliert".

hitler talte ikke ved lo.årsjubileet. Han kunne ikke komme i fra. Han måtte være i hovedkvarteret. - Sludder! ' hitler kan tale til alle sine undersåtter fra et hvilket som helst punkt i de områder som ennå er besatt av de tyske tropper. I hans hovedkvarter kan den tyske Rundfunk når som helst sette mikrofonen foran ham. Hadde han ikke tid? Han hadde tid til å skrive sin proklamasjon. Den som han lot en annen lese. Han gjemte seg for sitt [illegible] som Göring gjemte seg for bomber under luftangrepet mot den hovedstad som han hadde garantert mot luftangrep.

hitler hadde lovet på tro og ære at Stalingrad skulle bli erobret. Han hadde gitt general Paulus ordre om å ta den. Paulus klarte ikke oppgaven, og da han var utenfor hitlers rekkevidde så han ikke kunne bli degradert eller skutt, ble han i stedet utnevnt til feltmarschall. hitlers tropper har aldri vært Stalingrads forsvarere. De har bare bevist at de ikke kunne erobre Stalingrad, hvor store styrker det enn ble sendt mot russerne. Da tyskerne ved Stalingrad lenge hadde vært omringet og stillingen var håpløs, fordi hitler ikke hadde styrker som maktet å komme dem til unnsetning, da ga Stalingrads forsvarere den 8. januar tyskerne et tilbud om overgivelse på hederlige vilkår. De fikk imidlertid ikke lov til å gi seg over. hitler hadde dømt dem til døden. I sin proklamasjon på lo-års dagen dømmer han også alle dem til døden som ikke vil følge hans befalinger.

De 3 dages landesorg i det stortyske riket gjaldt hundre tusener menn som falt som offer for hitlers intuisjon. Landesorgen i de uker som kommer vil gjelde de hundre tusener som bukker under i Kaukasus og på andre frontavsnitt, fordi russernes forsvar av egen jord er sterkere enn hitlers ordrer.

De som lyttet i radio til den skrekkslagne Göring på lo-års dagen fikk glede av det. Han hyldet sin fører som den eneste som holdt hodet klart og som holdt møtet oppe forrige vinter. Alle omkring føreren var hylekor og pessemister. Det var bare hitler selv som tålte påkjenningen. En må minnes hitlers egne ord i høst. Han hadde hatt utallige våkenetter fordi hans tropper frøs og led ondt, sa han, men denne vinteren kunne umulig bli verre. Den skulle bli uendelig meget bedre, for nå var de rustet for vinterkrig. Göring tilstår nå at man hadde forregnet seg fullstendig m.h.t. Sovjetsamveldet. hitler erklærte for over et år siden at Russlands militære makt var i den grad knekket at det aldri ville kunne reise seg igjen. Nå går alle offisielle kommunikéer ut på at man står overfor en overveldende overmakt. Det blir meget, meget verre enn i fjor. Tonen er akkurat som i 1918, fienden går til angrep over hele fronten med tallmessig overlegne styrker.

Det er landesorg mange steder. Over alt hvor hitler har tropper og vasaller. I tyske forlegninger i Frankrike er dette karakteriserende oppsalg funnet: "Weinen verboten" - ingen må gråte. - Det må gjøres gode miner til slett spill. Men det sitter kanskje noen og gråter i det stille allikevel. Også noen norske mødre som tenker på sine sønner som er blitt lokket til å dø for hitler.

De siste uker har vært minnerike. Propagandistene har sine vanskeligheter, men de har fulgt læren om den absolutte løgn som den mest hensiktsmessige. Her i Norge sendte de i radio ut en offisiell skildring av "statsakten" på Akershus i fjor. Den var på alle punkter fri fantasi - løgn. En fikk høre at Oslo var besatt av en nasjonal begeistring som overgikk alt hva en hadde opplevet noen 17. mai. Folkemassen og jubelen var like fabelhaft. Nå finnes det tilfeldigvis noen fotografier fra Karl Johansgate da forredernes biler dro fram i kortesje den 1. februar i fjor. Det var omtrent så folketomt som det ville være en uværsnatt i byens gater kl. 3 om natten. En har også fått høre at enkelte svake sjele forsøker å komme seg ut av partiet, mens det samtidig sies å være en umåtelig stor skare av kvalitetsmennesker som nettopp nå er kommet på det rene med at fedrelandet, hitler og quisling har bruk for dem. Det er også blitt run blandt filatelister etter visse skjeldne frimerker som det lakker mot slutten med. I Schweiz har samlere så fin nese for slikt at de har brakt quisling den siste glede. Der kan en se, i utlandet stiger kursene på hans merker!

Under alt dette har man fullstendig glemt Benito Mussolini. Han har kunnet feire et dobbelt så stort jubileum som hitler. Jubileet ble feiret med permanent landesorg. Den menige mann ville sikkert gjerne følge det råd som Paulus ga i sitt brev til romerne: "Så fremt det er mulig da hold I på Eders side fred med alle mennesker". Akk, det er ikke mulig. Det fasistiske imperium er allerede gått over i historien. Hundre tusener av italienere er falt i ørkenen, og italienske armeer kjemper fremdeles hitlers kamp i Europa, en fortvilet kamp for Führer og Duce.

I tillegg til sorg og savn må det italienske folk bære skammen over angrepet på Frankrike og alle de andre forbrytelser som Tyskland har lokket dem med på. Ingen kan hate tyskerne mer oppriktig enn italienerne gjør. Det er et hat som kan måle seg med hitlers forakt for Mussolini. En tysker i Italia og en tysker i Norge føler i dag omtrent den samme grad av trygghet og sympati.

Frykt for nederlaget og frykt for Gestapo holder aksens tropper og vasaller i ånde. La oss ikke bli forledet til å tro at sammenbruddet er nær forestående. hitler har dømt ennå flere millioner til døden, og den dommen blir vel eksekvert før turen kommer til ham selv. Imens går russerne på, gjenerobrer produksjonskilder, styrker sin kampberedskap, setter inn stadig nye folk av overveldende resurser og spiller med en ånd som er så sterk som den kan være. Amerikas og Englands styrker er i stadig vekst. Den tyske hjemmefront blir dag og natt minnet om det. Utgangen er ikke tvilsom. Den virkelige store løgn i dag, det er den at det ennå er noen som tviler på at hitler taper krigen.

vvv vVv vvv

ET KRITISK STADIUM.

"Krigen er inne i sitt kritiske stadium", skriver dr. Goebbels i "Das Reich", og vi vil denne gang tro ham på hans ord. Så kritisk er det, at endog tysk propaganda har funnet det mest tjenlig å gå til innrømmelser. Derfor studerer vi med interesse "avisene" om dagen. Flere meget talende innrømmelser er sivet ut. Göring opplyste oss om at det nok har vært folk i Tyskland som har spurt seg selv om nødvendigheten av ofret ved Stalingrad. Göring ga dem den trøst at om nødvendig måtte hver tysker dø hvis fedrelandet krevet det.

Den tyske propaganda koker nå suppe på Stalingrad-heltenes ben. De er symbolet, eksemplet, formaningen og forpliktelsen, viktigere for det tyske folk enn seire og landevinninger. Naturligvis virker denne propaganda til en viss grad i Tyskland, men kjensgjerningene, hele den plutselige kuvending i tysk propaganda, som hittil bare har foret tyskerne med framtidsperspektiver

og seiersmeldinger, har gitt tyskerne et sjokk. Apati og skepsis har grepet dem. De tenkende av dem gjør seg opp en mening om ofret ved Stalingrad, nemlig den at det i virkeligheten er verdenshistoriens og krigshistoriens største nederlag.

Den tyske presse bringer i erindring engelskmennenes tap i Tobruk og Singapore for å vise at deres vanskjebne ikke er enestående i denne krig, men de engelske tap var her minimale i sammenligning med tyskernes tap ved Stalingrad.

"I dag skriker fronten etter folk", skriver dr. Goebbels, "og allikevel kan en ikke ta alle krigstyktige fra arbeidsplassene", sier han. Det er øyensynlig ikke bare den tyske front, men også den tyske produksjon som er inne i et kritisk stadium for tiden. Den russiske produksjon later til å fungere utmerket. Russernes materielle overmakt er enorm, etter tyskernes eget sigende. hitler trodde han hadde lammet den da han erobret Donets-bekkenet: 8o % av den russiske industri skulle være satt ut av virksomhet. I virkeligheten var det bare 2o %. Resten og tungindustrien var forlagt østover. lo mil. fagarbeidere med en mengde maskiner ble til og med evakuert før den tyske erobring.

Russerne har i denne krig vist en elastisitet, en evne til veldige tekniske og militære omgrupperinger som selv Speer eller Todt skulle gitt meget for å klare. Hva Sovjet har evnet å gjøre ut av det indolente russiske folk er beundringsverdig og bør også kanskje i noen grad endre vår oppfatning av systemet. Vi må beundre det russiske folks moral, den russiske soldat som har hat åndelige og fysiske evner til å tåle mer enn et års truende nederlag og så vende nederlaget til en offensiv kraft uten like.

Moskvaprosessen gjorde i sin tid et beklemmende inntrykk i den siviliserte verden. Kanskje er det resultatet vi i dag ser i det russiske samhold, den russiske seiersvilje. Russlands 5. kolonne ble hvisket ut, deres quislinger og sabotører, deres Frølich-Hansenske og Hoch-Nilsenske offiserer ble likvidert. Vest-Europa som har hatt vanskeligere for å bekvemme seg til slike utrensninger er derfor ikke Tyskland en så jevnbyrdig motstander. Det behøver ikke nettopp å være en feil, særlig ikke i fredstid. Men ett er i alle fall sikkert: Hadde de øvrige europeiske statsmenn vært like forutseende som Stalin, hadde Tyskland [illegible] provosere fram en krig. Det er Russland som nå har brakt krigen inn i et kritisk stadium for Tyskland. La oss håpe at de stater som har en ømmere hengivenhet for fredens sysler vil bli like bestemmende for tiden etter krigen som Russland i dag er det for selve krigens forløp.

vvv vVv vvv

DEN "FOLKEKJÆRE FØRER".

Vi hører så ofte om vår folkekjære "førers" glede over den hyldest som "hele Norges befolkning" bringer ham. I virkeligheten kan "føreren" ikke ha så store tanker om folkets kjærlighet og hengivenhet, når han må omgi seg med en rekke sikkerhetsforanstaltninger. Han har først og fremst en privat garde plukket ut blant sine tilhengere. Han kan imidlertid ikke ha stor tillit til denne garden, for i tillegg til denne har han en politivakt på 27 mann, som gjør vakt døgnet rundt i 3 skift. De er bevepnet med revolver, ladet med 18 skarpe skudd. Da det blir satt større krav til disse folk enn det er vanlig i quisling-leiren, var det uhyre vanskelig å få skrapt denne flokken sammen. Deres arbeide er så kjedelig og interesseløst som vel mulig. Det består vesentlig i å trave rundt i parken på "Gimle" som apekatter i bur.

Endelig har quisling en sivil livvakt på lo-15 mann, som er plukket ut blant de mest fanatiske NS-politifolk. De har også tilhold på "Gimle". De blir varslet av portvakten når quisling kjører ut og kjører etter quislings bil med få meters mellomrom. Denne vakt er selvsagt også bevepnet. De fleste av disse vaktmannskapene har som vanlig blant quislingene, et beflekket rulleblad. Nylig ble et par av vakten knepet for svartebørs.

quislings privatsjåfør ble for kort tid siden anmeldt til politiet av q. for å ha kjørt tvilsomme damer i quislings privatbil. Politiet kunne ikke ta mannen for annet enn overtredelse av bensinrasjoneringen. Dette fant quisling ikke tilstrekkelig. Han henvendte seg til tyskerne og fikk sjåføren innsatt i tysk fengsel på ubestemt tid, fordi denne hadde kjenskap til det hemmelige varslingssystem på "Gimle".

vvv vVv vvv

KLEINER MENSCH, WAS NUN?

"Å si at han er en stor mann er ikke det samme som å si at han ikke er noen liten mann. Han er liten og sjofelt hevngjerrig på en måte som er like så umenneskelig som hans storhet. Få store menn har vært i den grad blottet for fornemhet, oppriktighet og forfinelse. I alle hans uttalelser finnes ikke et kjærlig eller barnhjertig ord. Som Bismarck er han en mann av "blod og jern", men uten mandighet og verdighet. Bismarck var hensynsløs, men ikke blodtørstig. Han er blodtørstig i en uhyggelig grad. Boken hans og talene vrimler av glupske ord og uttrykk. Hans språkbruk er uten sidestykke blant herskere."

Den 3o. januar 1933 kom han til makten. Om kvelden den 28. februar står røk og flammer ut av kuppelen på Riksdagsbygningen i Berlin og innvarsler den æra av blod og ild som skritt for skritt over løgn, løftebrudd og bedrageri, mord og overfall fører ham dit han står på lo-årsdagen, den 3o. januar 1943. denne dag da nederlaget griner mot ham fra alle kanter, da han ikke lenger står ansikt til ansikt med det tyske folk.

Han kommer til makten. Han lar sine politiske motstandere arrestere, innfører brev, telefon, og telegramsensur. Han avskaffer den personlige frihet og jager alt som teller i tysk åndsliv, vitenskap og kunst i landflyktighet. Einstein, Thomas Mann, Jakob Zweig og Stefan Zweig søker tilflukt i utlandet. Allikevel får han ikke flertall ved valgene i mars 1933. (44 % av stemmene) Men hans ublodige revolusjon fortsetter. Hundreder pryles ihjel i SS- og SA-avdelingenes kjellere. Tusener på tusener sendes i en levende død i fengsler og konsentrasjonsleire. Den 3o. juni 1933 skyter han ned sine tidligere hjelpere, General Schleicher og hans hustru, Ernst Røhm, Gregor Strasser, den katolske fører Klausener, - og slår til høyre og venstre, ofrene blir ubarmhjertig myrdet i sine senger.

Den 19. august 1934 er Tyskland så preparert for den nye orden at han får 9o % av stemmene ved valgene. I konsentrasjonsleiren i Dachau stemmer 1.572 for, 8 mot, og lo avgir ugyldige stemmer. Ingen unnlater å stemme.

Han kaster blikket utad. Han understøtter nazikuppet i Wien som fører til mordet på rikskansler Dollfuss og tar offisielt avstand fra mordet, da kupet mislykkes. Han forsikrer verden at han elsker freden og ruster og ruster.

Den 11. mars 1938 tvinger han Østerriket til å avstå fra folkeavstemning om Anschluss, kl. 18,3o rykker tyske tropper inn i landet. Han avholder folkeavstemning etter Dachau-metoden, får allikevel ikke flertall, men Østerrike blir Ostmark.

Han forsikrer 13. august 1938 høyt og hellig at han ingen territoriale krav har, og rykker 1. oktober inn i Sudetenland. Den 15. mars 1939 er Tsjekkoslovakia opphørt å eksistere. - I 1934 slutter han en lo årig ikke angrepsavtale med Polen. I mai 1939 lager han konflikt på Danzig-spørsmålet. I august trekker han tropper opp til den polske grense og erklærer at hvis Polen mobiliserer er det en fiendtlig handling. Kl. 5,45 den 1. september rykker han inn i Polen. Han setter verdensbrannen i gang. Warschawa følger, Rotterdam og Belgrad.

Våren 1939 spør Roosevelt om hans hensikter, og han svarer med å slutte en ikke angrepsavtale med Danmark. Norge og Sverige avtvinger han en erklæring om at de ikke føler seg truet, for så å la 9. april følge. Kl. 12.oo 9. mai 1940 lar han Berlin Radio uttale at han ingen hensikter har overfor Belgia og Nederland. Den påfølgende dag rykker han inn. Han har ikke angrepsavtale med Belgia og vennskapspakt med Nederland.

Han overfaller Jugoslavia og faller de heltemodige grekere i ryggen. Den 2o. august 1939 slutter han ikke angrepsavtale med Sovjetsamveldet. Den 22. juni 1941 rykker han inn i Russland.

Hele hans blodige vei gjennom Europa har vært en eneste sammenhengende rekke folkerettsbrudd, plyndringer, undertrykkelser, terror, massemord og deportasjoner. Dette er mannen som har ført hele Europa og hele verden inn i den alvorligste katastrofe i historien, - og hvis død og undergang ikke bare ønskes og ventes av hundreder millioner utenfor, men også av millioner innenfor Tysklands grenser. **DENNE MANN ER DET SOM HØYTIDELIG HAR GARANTERT NORGES FRIHET OG SELVSTENDIGHET ETTER KRIGEN.**

vvv vVv vvv

"FAREN FRA ØST".

En hører mange, ellers fornuftige og gode nordmenn, som i gleden over den siste tids framgangsrike resultater på østfronten blander en viss bekymring over de mulige konsekvenser av russernes seire: Vil russerne en gang også svømme inn over Vest-Europa og Skandinavia? En taler om å komme fra asken og i ilden, om muligheten av å bytte en tysk okkupasjon med en russisk.

Vi må på det bestemteste ta avstand fra denne begrepsforvirrende oppfatning som i virkeligheten går tyskernes ærend og tjener deres interesser. Den tyske propaganda skriker nå om dagen opp om den bolsjevikiske fare. Det skal bare finnes to alternativer: Tyskland eller Sovjet. Det er ikke riktig. Det finnes flere alternativer. Det finnes vesteuropeisk demokrati med de fornyelser og den regenerasjon som denne krigens styrkeprøve vil tilføre demokratiene.

Det finnes foruten Tyskland og Sovjet også to andre stormakter som ikke har i sinne å la freden dikteres av andre: Det britiske samvelde og Amerika. Men rent bortsett fra dette, la oss betrakte den såkalte "fare fra øst".

Begrepet "faren fra øst" er i hovedsaken en historisk skremmeskikkelse, et fantom fra skoletidens lærdom om folkevandringstid, hunner- og tyrker-herredømme. Det er i høy grad et konstruert motsetningsforhold, en utnyttelse av rasemotsetningene mellom germaner og slaver, europeer og aseater. I middelalderen søkte en gang en tysk keiser pavens støtte i kampen mot østlige folk under påskudd av at Vestens sivilisasjon var truet. Paven svarte at han anså Tyskland for en større fare for Vestens folk enn faren fra øst. Det var kloke ord som den senere historie har stadfestet riktigheten av.

Russland har aldri for alvor truet Skandinavia. Russland har heller aldri truet Vest-Europa. Selv Tyskland har aldri uforskyldt vært utsatt for en russisk trussel. Før forrige verdenskrig ble det også her i landet talt om den russiske fare. Men hvilket land var det som under verdenskrigen den gang tellet på knappene om det skulle besette Syd-Norge? Det var Tyskland. Resultatet av et nøkternt tysk regnestykke avgjorde vår skjebne den gang.

I tiden etter krigen ble det i begynnelsen snakket meget om sovjetfaren, men det var ikke Sovjet som provoserte fram den nåværende krig. Det var Tyskland. Det var heller ikke Russland som okkuperte Norge, det var også Tyskland. Om noe land har holdt seg innenfor den naturlige "livsroms sfære", så er det Russland. Tyskerne taler så meget om geopolitiske behov. De overraskes av at Russland ikke sterkere har krevet adgang til havet. Det later til at Sovjet ikke har manglet maktmidler, men faktum er at vi har beholdt Nord-Norge i fred. Det land som har hatt de tydeligste hensikter m.h.t. Nord-Norge er Finnland. Vi kan altså slå fast: Den faktiske fare for Skandinavia og Vest-Europa har vært Tyskland, ikke Russland.

La oss derfor ikke blande "faren fra øst" inn på det nåværende tidspunkt, men søke å løse oppgavene i tur og orden som de foreligger. Den viktigste av alle oppgaver er for oss i dag: Å befri vårt land for tysk herredømme og hjelpe til å knuse nazismen. La oss ikke blande kortene før spillet er endt.

Hva tiden etter krigen angår, så la oss huske at vi er Russlands allierte - og Englands og Amerikas. Historien kjenner meget få eksempler på et kynisk rov fra en forbundsfelle og våpenbror. Vi tror at den bolsjevikiske fare er en tysk konstruksjon som støtter seg på den gamle borgerlige og antikommunistiske propagandas ettervirkninger her i landet. Vi tror at den kommende fred, etter den allierte seier, vil løse spørsmålet om russernes adgang til havet ad økonomisk vei, ikke på militært grunnlag. Det er ingen fare for Nord-Norge.

Stalin har - i motsetning til Trotsky - lenge hevdet den linje at en kommunistisk verdensrevolusjon ikke er noen nødvendighet. Kommunismen kan godt gjennomføres bare i Russland, og Russland vil på vanlig måte delta i varebyttet mellom de demokratiske og liberalistiske land. Det er bare i tysk propaganda det alene finnes to muligheter: Kommunisme eller nazisme for Vest-Europa. Hvis Tyskland ikke beseires vet vi at nazismen blir vår lodd. Når de allierte makter seirer, vet vi at nye sosiale og økonomiske grunnsetninger skal tillempes på demokratiets og frihetens grunnlag. La derfor ikke snakket om "faren fra øst" forvirre våre begreper og handlinger. Da tjener vi bare tyskernes interesser. Tyskland er i dag fienden framfor alt.

vvv vVv vvv

FINNES DET ET KLOKT HODE?

"Det er ingen tvil om at den fiendtlige innstilling overfor NS er blitt skjerpet her i Ullensvang. De som før var sympatisk innstillet, og som heller ikke var engstelig for å vise det, har nå trukket seg tilbake. På møtene under stevnet her var det bare et forsvinnende fåtall av de kommunale funksjonærer som møtte fram. Det var ikke vanskelig å forstå at der på forhånd var organisert og utarbeidet planer for sabotasje og motstand. All bygdens ungdom var reist opp i fjellet. Ikke et menneske viste seg på veiene så lenge stevnet stod på. Kirken ble stengt, alle salmebøker der gjemt bort.

"Vår fører har nå gjentatte ganger offentlig uttalt at partiet er sterkt nok til å knuse all motstand. At der ikke vil bli vist skånsel mot dem som våger å stå imot nyordningen, at alle embetsmenn som ikke vil gå med blir skiftet ut, o.s.v. Folk spør seg og andre hva den slags uttalelser skal bety når der ingen ting blir gjort. Hvor mange gange skal sogneprest Sande ha lov til å håne føreren, sette seg opp mot sine overordnede, opptre åpenlyst som fiende av staten og av lov og orden, før det blir gjort noe? Hvor lenge skal han ha lov til å fortsette å motarbeide partiet og dets menn før han blir stoppet? Hvor lenge skal vi menige kampfeller som hittil har ofret alt for saken måtte bli stående uten den lovens beskyttelse som alle jøssinger har i rikt monn? Vi som kjemper alene her inne begynner å bli trette. Flere av kampfellene har snakket om å ville melde seg ut av NS dersom intet blir gjort for å bryte ned motstanden. Og snart vil det ikke være noe som heter Ullensvang lag av NS.

Vi hører så ofte uttalt at det og det ikke kan bli gjennomført fordi "vi mangler folk". Men hvorfor mangler vi folk? Det kan da ikke bare være England og engelsk propagandas skyld at så mange ikke vil gå med, men står direkte imot oss? Skulle der ikke innen partiet være et klokt hode som kunne finne svar på dette? Dermed ville en jo også kunne finne botemidlet."

Innholdt av ovenstående brev fra kampfelle K.Augensen, Lofthus, til fylkesfører Astrup, Bergen, er interessant nok, men ikke særlig oppsiktsvekkende. Vi kjenner jo alle historien om rottene som forlater det synkende [illegible] hvert som flere og flere nazister blir klar over den vei det peker, vil nok bli flere steder enn Ullensvang som merker frafallet.

Kampfelle Augensen begynner øyensynlig å bli urolig over stillingen og det gjør han rett i. Han hører øyensynlig til de såkalte sterke menn, som helst vil gå i gang med represalier så fort som mulig. Det viser best at han ikke skjønner så særlig meget av det hele. Han gjør seg skyldig i den samme feil som så mange av sine medkreaturer: Tror at ånd kan knekkes med vold. Å nei, den ånd som binder nordmenn sammen i felles kamp mot undertrykkelsen, lar seg ikke knekke av en liten nazist som bøyer kne for guden Bal.

Vi kan anbefale feriereisende til sommeren å hjemsøke Ullensvang. Det må nemlig være stor forskjell på Ullensvang og det øvrige land, når Augensen skriver at han og hans kampfeller står uten den lovens beskyttelse som jøssingene der nyter i så rikt monn. Andre steder i landet er det nemlig akkurat motsatt. Hans NS herjer og plyndrer, inndrar formuer, fengsler uskyldige borgere uten lov og dom, utpeker ofre som skal skytes fra tid til annen, kort sagt begår alle de overgrep som det er mulig å hitte på, så kan landets gode borgere ikke engang åpne sin mund på et offentlig sted for bare å diskutere aktuelle spørsmål uten å risikere fengsel og terror. Kanskje Ullensvang er litt forut for sin tid?

Siste del av brevet er et leit hipp til partiets ledere. Rent ut sagt et infamt spørsmål, fordi han treffer soikeren midt på hodet. Det er nemlig slett ikke engelsk propaganda som gjør at folk ikke melder seg inn i NS, men det gode gamle, kjernesunde norske folkevett som preger hovedmassen av det norske folk. Tvers igjennom program og løfter så nemlig det norske folk fra første stund hva NS var og er. Engelsk propaganda trengtes ikke for å avsløre de forbrytelser som NS har begått mot det norske folk. Vi har alt for "gode" erfaringer fra partiets virksomhet i de 2 år det med støtte av de tyske bajonetter har herjet i Norge. Derfor vil NS fortsatt "mangle folk". Vi spår også at det fortsatt vil bli vanskelig å finne "et klokt hode" som kan hjelpe herr Augensen i hans dilemma.

vvv vVv vvv